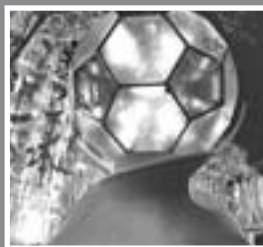

ZAVRŠEN MUNDIJAL

Piše: Milutin Šošković

Odigrane su 64 utakmice. Postignuto 147 golova. Najefikasnija je bila Nemačka sa 14 pogodaka. Samo 2 gola je primila Italija. Dosuđeno je 16 nastožijih kazni. Dodeljeno 28 crvenih kartona. Žutih kartona je bilo preko 300. Najbolji strelac sa 5 golova Miroslav Klose iz ekipe Nemačke. Najbolji mladi igrač Nemačke Podolski. Najbolji golman Italijan Bufon. Najbolji igrač i pored crvenog kartona Zinedin Zidane, Francuska. Bilo je 3, 840.000 posetilaca na 64 utakmice. Preko četiri milijarde ljudi na planeti je pored TV ekrana uživalo u ovoj divnoj igri. Finalnu utakmicu je pored milijardu i po gledalaca posmatralo i 300 budističkih sveštenika na Tibetu. Predsednik svetske kuće fudbala, Sep Blajter, iz nepoznatih razloga nije uručio zlatne i srebrne medalje najboljima.

Kad je sve ovo poznato da vidimo šta je to najvažnija sporedna stvar na svetu, fudbal, na ovom mundijalu donela novo.

Italija je po četvrti put zasluženo postala najbolja fudbalska nacija planete, i tako se na korak približila Brazilu, koji je 5 puta bio najbolji.

Italijani su celim tokom prvenstva iz duela u duel pokazivali najstandarniju formu i bivali sve bolji i sigurniji. Kao ekipa bili su majstorski maksimalno pripremljeni za ovo naporno takmičenje, tehnički, taktički, fizički i psihološki i to naročito kada se nametnulo pitanje nakon prvog kruga, pobedi ili idi kući. Na ovaj skup najboljih timova planete došli su sa potpuno izmenjenom filozofijom igre, napustivši svoj omiljeni "bunker" sistem i devizu "samo da se ne primi gol". Igrali su otvoreno, napadački iznenadivši sve ekipe i tako postali šampioni. Pored igrača neizmerna zasluga za uspeh Azura pripada njihovom selektoru Lipiju, koji je znalacki selektirao prave igrače. Uspeo je da kvalitete svakog pojedinca, a koji nisu bili mali, uklopi u kolektivnu igru, što je uz izvanrednu koncentraciju bilo i najjače oružje Italijana. Zato, po mišljenju svetskih stručnjaka fudbala, dva najbolja igrača

Italije su bili tim kao celina i njihov selektor, Marselo Lipi.

Prijatno osveženje i nadu u još kvalitetniji fudbal na ovome skupu pružile su afričke zemlje Gana i Obala Slonovače. Gana je već duže vreme poznata po uspes-

najbolji. Šta se desilo sa ekipama koje su u svojim sastavima imale sve same zvezde kao što su: Ronaldo, Rolandinjo, Kaka, Andrijano, Bekam, Runi, Lampard, Mesi i Rekelme? Brazilske zvezde su pokazale veliki egoizam, igrajući svaka za sebe.

ima svojih mlađih selekcija na svetskim turnirima fudbala, pa nije ni čudo što je zovu afrički Brazil. Na ovom prvenstvu je imala i najmlađu ekipu i svoje pravo lice pokazaće 2010. kada se mundijal održava u Africi. Obala Slonovače je imala ekipu i za veći uspeh, iako je igrala u grupi smrti. Neiskustvo je razlog za izostanak većeg uspeha ove ekipe. Posle duela sa Argentinom, u kome je Gana bila bolji tim, nametnulo se pitanje da ne izgore od sopstvenog tempa. Na žalost, to se i dogodilo. Svetsko prvenstvo 2010. je nova šansa za ovu izvanrednu ekipu da osvoji zlatnu Boginju i tako napravi svetsku senzaciju. Pored ove dve afričke ekipe prijatno iznenađenje su priredile i ekipe Australije i Švajcarske, koje su svi pre mundijala ubrajali u autsajdere, a one su ipak postigle uspeh za divljenje. Švajcarci su se vratili kući bez primljenog gola, a Australija je eliminisana iz sumnjivog jedanaesterca. Sa malo više sreće mogle su biti među osam najboljih timova.

Najveće razočarenje za sve ljubitelje fudbala, po onome kako su igrale, bile su ekipe Brazila, Argentine i Engleske, koje su pre početka mundijala ubrajane u četiri najbolje, koje će sa Italijom odlučiti ko je

Tako su Kaka, Ronaldo i Andrijano želeli da pobeđu protivnika individualnim kvalitetom, zaboravljajući da je fudbal kolektivna igra, a ne pojedinačni sport. Brazil je bio tim bez vođe i ličnosti. Kako su prišle igri te brazilske zvezdice, tako su i prošle.

Argentinska ekipa je pokazala kako nije dobro da se igra cele ekipe vrti samo oko jednog igrača, pa bio on i izvanredni Rekelme.

Englezi su posebna priča. Zemlja u kojoj se igra napadački fudbal, koja zbog toga privlači na hiljade posetilaca na stadion, ovoga puta je igrala bojažljivo, sa devizom da ne prime gol. Engleska sa samo jednim špic igračem, što je prosto neverovatno, pogotovo što je ovoga puta zatajila efikasnost srednjih igrača Lampada i ostalih. Ne volim da napadam trenera, jer je on mislio najbolje, ali za uspeh on odgovara, a ruku na srce, on je ipak najveći krivac za neuspeh Engleske. Iako je duže vreme selektor engleskog tima, on nije uspeo da upozna ni mogućnosti ekipe, ni svakog pojedinca, a pogotovo ne pobednički mentalitet Engleza. Da je kojim slučajem trener Čelzija, Portugalac Murinjo, bio selektor, Engleska bi sigurno mnogo bolje prošla, ovako je za sve

kasno.

Znam da čitaoci Ogladala koji vole ovaj sport najviše interesuje odgovor šta se desilo na ovom prvenstvu sa našom i reprezentacijom Amerike. Pošto je pitanje postavljeno zbog neuspeha srpsko-crnogorskog tima, na njega bi mogli najbolje da odgovore njeni akteri, prvo igrači, naš stručni štab, sportski novinari i naravno rukovodstvo Saveza. Meni se čini da niko od ove pomenute grupe nije poznao kvalitete ekipa sa kojima su igrali, a pogotovu ne kvalitet svoje ekipe. Optimizam koji su ispoljavali dolazio je od ostvarenog uspeha u kvalifikacijama sa porotivnicima koji sem Španije, nije trebalo da predstavljaju prepreku do cilja. Zato su i davali izjave: "Sigurno idemo u drugi krug", "Ovaj tim može mnogo", "Izvanredna atmosfera u ekipi daje garanciju za uspeh". Od svega toga nije bilo ništa, jer mi po svom kvalitetu nismo mogli bolje. Mogli smo da izbegnemo katastrofu od 6:0 protiv Argentine i ništa više, jer su sve ekipe u grupi bile bolje od naše. Za ovaj neuspeh najbolji odgovor su reči spikera koji je komentarisao naše igre: "Ekipe srpsko - crnogorskoj se svira himna države koje više nema, na dresovima nemaju nacionalni grb, na jarbolu je istaknuta zastava zemlje koja se raspala. Pogledajte samo izraze njihovih lica". Nije katastrofa izgubiti, već je katastrofalno kako su se naši igrači ponašali na ovom mundijalu. Katastrofa je što posle ovog debakla samo selektor odgovara, samo njega napadaju i blate, a on je najmanje kriv. Uradio je sve što je mogao i jedina njegova krivica je što mu godine nisu dozvolile da igra. On je po mom mišljenju potpuno čist. A igrači koji su bili zaduženi da bar pošteno odigraju - to nisu uradili, i zato zaslužuju najveću kritiku. Valjda su se posle ovog prvenstva naše zvezdice uverile u svoj kvalitet i izvukle pouku kako da se ponašaju na sledećim utakmicama državnog tima, ukoliko im novi selector pruži šansu.

Američka ekipa nije ponovila uspeh sa prošlog prvenstva, ali se ni na ovom nije obrukala. Grupa je bila veoma teška. Ekipe prejake. Pogotovu što su u grupi bila dva izvanredna evropska tima, Italija i Češka, i što je svima poznato da Amerikanci sa njima veoma teško ili nikako izlaze na kraj. Primera radi, pomenuću dva svetska prvenstva koja su igrana u Evropi - 1990. godine u Italiji i 1998. u Francuskoj. Na tim prvenstvima tim Amerike nije osvojio ni bod, a na šest utakmica postigao je samo dva gola. Ovoga puta je, bar u tom pogledu, učinjen napredak, osvojili su 1 bod i to baš u duelu sa Italijom i postigli dva gola. Mora se pomenuti pored loše sreće u žrebanju, nepravilno dosuđeni penal američkoj ekipi na utakmici sa Ganom, onda se u tome može naći krivica zašto nisu otišli u drugi krug, što je bio i cilj. Na kraju i nešto o suđenju. Ono je bilo prosto katastrofalno. Sudije nisu znale šta je faul, u kom slučaju treba dodeliti žuti, a kada crveni karton. Kod odluke da dosude penal to su radili po simpatijama ili nečijoj naredbi. Sudije su na ovome prvenstvu sveta izvršile atentat na fudbal. Zato bi pojedinim sudijama trebalo zabraniti ne samo da sude, već da nikada ne kroče na stadion kada se fudbalska utakmica odigrava.